

Arrest

nr. 63 102 van 15 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 februari 2011 weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 2010 dient verzoekster samen met haar zoon een asielaanvraag.

Uit nazicht van het vision-systeem blijkt dat aan verzoekster door de Italiaanse consulaire instanties op 3 augustus 2010 een Schengenvisum voor toeristische doeleinden was uitgereikt.

Op 30 september 2010 dient de Belgische overheid een verzoek tot overname in bij de bevoegde Italiaanse instanties met toepassing van artikel 9.2 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Daar de bevoegde Italiaanse autoriteiten niet binnen de vastgestelde termijn reageren op de vraag tot overname worden zij, gelet op artikel 18 (7) van de Dublin-II-Verordening, geacht in te stemmen met dit verzoek. De Belgische autoriteiten laten dit aan Italië weten via een Tacit Agreement op 11 januari 2011.

Op 18 oktober 2010 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard.

Op 24 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten D. A.

geboren te (...)

van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 14.09.2010 in België te zijn toegekomen. Dezelfde dag vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 10.07.1962 in “(...)” en het staatsburgerschap van Armenië te bezitten.

Een consultatie in de Europese Vision-databank toont aan dat aan betrokkene op 30.08.2010 een visum type C (000) voor toeristische doeleinden werd afgegeven door de bevoegde Italiaanse autoriteiten met als bestemming Italië.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 28.09.2010 dat dit haar eerste asielaanvraag is in België. Betrokkene verklaarde eveneens dat zij nooit elders in Europa asiel gevraagd heeft.

Betrokkene verklaarde dat zij op 04.09.2010 per vliegtuig vanuit Jerevan in Armenië naar Riga in Letland vloog. Dezelfde dag zou zij vanuit Riga met een tweede vliegtuig naar Parijs in Frankrijk gevlogen zijn waar zij op 04.09.2010 aankwam. Vanuit Parijs zou zij vervolgens per wagen naar België gereisd zijn waar zij op 04.09.2010 zou zijn aangekomen. Van 04.09.2010 tot 14.09.2010 zou betrokkene bij een kennis van de persoon die hen begeleidde, verbleven hebben maar betrokkene weet niet waar en kent zijn naam ook niet. Op 14.09.2010 vroeg betrokkene vervolgens het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene stelt dat de persoon waar ze verbleef haar 1500 euro vroeg om daar te blijven en om hen naar de DVZ te brengen maar dat ze maar 500 euro betaalde. Betrokkene stelde verder dat ze in het bezit reisde van haar paspoort met een visum maar dat ze dit paspoort afgaf aan de persoon die haar en haar zoon naar België begeleidde.

Op basis van deze gegevens in de Europese Vision-databank werd voor betrokkene op 30.09.2010 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd op basis van art. 9§2 van de Verordening van de Raad (EG) n° 343/2003 van 18.02.2003. Op 01.12.2010 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van de bevoegde Italiaanse autoriteiten ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden die bepaald wordt in art 18§1 van de Dublin-II Verordening. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin-II Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot overname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Italië laten weten via een Tacit Agreement op 11.01.2011.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook

gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zij geen familieleden in België of Europa (DVZ, vraag 23 & 24) heeft met uitzondering van haar zoon A.H. (o.v. 000) die samen met haar asiel aanvraag.

Met betrekking tot de asielaanvraag van haar zoon dient te worden opgemerkt dat er voor hem eveneens een Tacit Agreement is met Italië dd. 11.01.2011. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is dan ook niet aan de orde.

Betrokkene werd tijdens haar gehoor op de DVZ van 28.09.2010 gevraagd of er een specifieke reden was waarom zij precies in België asiel wil aanvragen. Betrokkene verklaarde daarop dat ze voor haar zoon H. een toekomst in België ziet (DVZ, vraag 25). Op de vraag waarom ze dan bijvoorbeeld niet voor Italië gekozen heeft stelde ze dat in België de mensenrechten gerespecteerd worden en dat een zoon van haar die in Thailand verblijft haar had aangeraden om naar België te komen.

Betrokkene verklaarde verder dat ze iedereen in Armenië vertelde dat ze naar Italië gingen terwijl ze eigenlijk naar België wilde maar dat ze niet wilde dat de mensen wisten waar ze echt naar toe ging (DVZ, vraag 25).

Dat de mensenrechten van betrokkene of haar zoon H. in Italië niet gerespecteerd zouden worden, maakt betrokkene echter op geen enkele wijze aannemelijk. Dat betrokkene iedereen in Armenië verteld zou hebben dat ze naar Italië ging omdat ze niet wilde dat de mensen in Armenië zouden weten dat ze naar België wilde vertrekken (DVZ, vraag 25), maakt betrokkene evenmin aannemelijk. Zelfs als betrokkene aan iedereen in Armenië verteld zou hebben dat ze naar Italië ging, dan nog dient te worden opgemerkt dat betrokkene dit zelf aan iedereen heeft zitten verklaren en het dus betrokkenes eigen verantwoordelijkheid is als anderen in Armenië zouden denken dat ze naar Italië zou zijn vertrokken. Een dergelijke verklaring vormt voor de Belgische autoriteiten dan ook geen gegronde reden om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art 3.2 van de Dublin-II-Verordening. Indien betrokkene bovendien een vrees zou koesteren dat bepaalde personen te weten zouden komen dat ze effectief naar Italië zou zijn vertrokken dan dient betrokkene in een dergelijk geval een beroep te doen op de bevoegde Italiaanse autoriteiten voor het eventueel vragen of verkrijgen van hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt verder niet aannemelijk dat indien ze een beroep zou doen op de Italiaanse autoriteiten voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming de Italiaanse autoriteiten deze haar niet zouden geven.

Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot haar gezondheidstoestand dat zij hartproblemen heeft en last van neuroses.

Betrokkene stelde dat ze haar gezondheidsproblemen wel niet opvolgt omdat ze meer bezig zou zijn met de gezondheidsproblemen van haar zoon H. (DVZ, vraag 26). Tijdens haar gehoor op de DVZ van 28.09.2010 kon betrokkene geen medische attesten voorleggen. Op 18.10.2010 diende betrokkene voor zichzelf en haar zoon A. H. (o.v. 000) per aangetekend schrijven een aanvraag van machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 22.02.2011 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. In deze beslissing wordt gesteld dat niet blijkt dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of niet blijkt dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen wordt verder op geen enkele manier aangetoond. Integendeel, uit betrokkenes verklaringen blijkt dat zij met haar zoon per vliegtuig van Armenië naar Letland reisde, vervolgens per vliegtuig van Letland naar Frankrijk en vanuit Frankrijk met de wagen naar België (DVZ, vraag 28). Dat een reis van België naar Italië niet mogelijk zou zijn is dan ook niet aannemelijk. Een terugkeer naar Italië kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen daarbij tenminste zeven kalenderdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat

de overdracht naar Italië - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Met betrekking tot de "andere nuttige informatie" die betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 28.09.2010 aanhaalde, namelijk dat haar zoon E. opgesloten zou zijn in de gevangenis en dat hij informatie verkregen zou hebben van een medegevangene die betrokken was bij een terroristische aanslag in 1999 en dat als men op de hoogte zou komen dat zij betrokkene over deze geheime informatie beschikken dat dan het leven van het hele gezin in gevaar zou komen, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom men het land waarvan men het staatsburgerschap bezit of waar men zijn gewoonlijk verblijf had, is ontvlucht.

Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-II-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9§2, art. 18§1 en art. 18§7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Attendu que l'article 3.2 du Règlement Dublin II (< la clause de souveraineté >) prévoit qu'un Etat membre «peut» traiter une demande d'asile introduite, même s'il n'y est pas obligé. Cette disposition ne permet pas à un demandeur d'asile individuel de choisir lui-même par quel pays il souhaite voir traiter sa demande d' asile, mais offre à un Etat membre la possibilité, lorsque cela se révèle nécessaire ou opportun, de prendre lui-même la responsabilité du traitement d'une demande d'asile.

Ainsi, s'il est admis qu'il ne peut en tant que tel être déduit des termes de l'article 3.2 du Règlement Dublin II une obligation pour un Etat membre de traiter une demande d' asile, lorsque sur la base des critères repris au chapitre III du Règlement Dublin II, il est constaté qu'un autre Etat membre doit traiter cette demande, il est également admis que ce constat ne porte toutefois pas atteinte au principe selon lequel un étranger ne peut, en tout état de cause, être éloigné vers un pays où il sera soumis à la torture ou des traitements ou peines inhumains ou dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH.

La Cour EDH a déjà considéré que l'expulsion par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (voir Cour EDH, Yv. Russie, 4 décembre 2008, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence; adde EHRM, Müslim v. Turquie, 26 avril 2005).

Le constat qu' il existe des indications sérieuses que l'étranger sera, dans l'Etat qui est responsable du traitement de sa demande d' asile, directement ou indirectement soumis à des traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH, impose par conséquent à l'Etat membre où se trouve l'étranger concerné de faire application de l'article 3.2. du Règlement Dublin II.

La Cour européenne des droits de l'homme a eu l'occasion de se prononcer à maintes reprises sur le rapport entre l'article 3 de la CEDH et le Règlement (CE) n° 343/2003; qu'à cette occasion, la Cour a souligné que le refoulement indirect vers un pays intermédiaire qui se trouve être également un Etat contractant n' a aucune incidence sur la responsabilité qui procède au refoulement, étant entendu que ce dernier doit veiller à ne pas exposer la requérante à un traitement contraire à l'article 3 de la CEDH par sa décision d'expulser (1).

La Cour a établi en outre que l'Etat ayant l'intention de refouler ne peut pas s'appuyer d'office sur le système établi par la Convention de Dublin pour attribuer, au sein des pays européens, la responsabilité de statuer sur les demandes d'asile (2).

Attendu que, dans la continuité de ce qui précède, la Cour a demandé aux Etats membres d'être attentifs au fait que lorsque des Etats établissent des organisations internationales, ou, mutatis mutandis, des accords internationaux pour coopérer dans certains domaines d'activité, la protection des droits fondamentaux peut s'en trouver affectée, en ce sens selon la Cour, il serait contraire à l'objet et aux buts de la CESDH que les Etats contractants soient ainsi exonérés de toutes responsabilités au regard de la Convention dans le domaine d'activités concerné (3).

Attendu que, par conséquent, il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, que les Etats parties au Règlement (CE) n°343/2003, doivent être extrêmement attentifs à ne pas exposer les individus à un risque de torture ou de peine ou traitements cruels inhumains ou dégradant.

Attendu qu'en voulant procéder à l'éloignement de la partie requérante en Italie (annexe 26quater) dans le contexte très particulier d'asphyxie des institutions d'accueil italiennes des candidats réfugiés due à aux changements de régimes nord africains (Tunisie, Égypte et Libye), les autorités belges violent les obligations que leur imposent l'article 3 de la CESDH et la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme précité.

Attendu qu'il est établi que la partie requérante risque d'être soumise aux traitements prohibés par l'article 3 de la CESDH si celle-ci est renvoyée en Italie en application du Règlement (CE) n° 343/2003 dans la mesure où l'Italie n'est pas en mesure de l'héberger, de lui dispenser des soins et d'examiner adéquatement sa demande d'asile.

En effet, les autorités italiennes elles-mêmes ont qualifié la récente vague d'arrivées par la Méditerranée d'« urgence humanitaire» (4).

Qu'à l'heure actuelle et ce depuis plusieurs semaines déjà, un nombre considérable de migrants et de demandeurs d'asile arrivent dans ce pays.

Que le 12 février, le Conseil des ministres a proclamé l'« état d'urgence humanitaire» ; que le gouvernement italien a par ailleurs demandé l'aide de l'Union européenne, notamment de l'Agence européenne pour la gestion de la coopération aux frontières extérieures (Frontex), pour contenir les flux migratoires en provenance d'Afrique du Nord (5).

Qu'actuellement, l'Italie place en détention des migrants clandestins; que notamment dans le contexte de crise semblable à celle que traverse l'Italie, ce dernier procède à des expulsions massives, en violation du droit international (6).

Que les conditions de survie des demandeurs d'asile en Italie, sont extrêmement précaires.

Que ceci est notamment attesté par un rapport de l'Observatoire suisse du droit d'asile et des étrangers ODAE; que ce rapport est consacré en grande partie à Rome et basé sur des recherches sur place ainsi que des entretiens avec des réfugiés et diverses organisations à Rome et à Turin.

Que les demandeurs d'asile - mais aussi les réfugiés reconnus - n'ont aucune garantie de pouvoir être hébergés ; que comme déjà souligné, bon nombre se retrouvent à la rue après leur renvoi (7); que de manière générale, les capacités d'accueil sont totalement surchargées (par exemple déjà fin 2009 à Rome: 2300 personnes attendent l'une des 200 places disponibles), si bien que la grande majorité des requérants se retrouvent ainsi à dormir dans des parcs ou des maisons vides, ne survivant qu'à l'aide d'organisations caritatives.

Que cependant, ces organisations caritatives ne sont pas assez nombreuses pour accueillir les demandeurs d'asile sans logement.

Que ces candidats réfugiés sont donc sans protection, sans aide à l'intégration ni accès assuré à l'alimentation.

Que dès 2009, une porte-parole de Caritas Rome décrivait la situation comme « la pire depuis vingt ans » et déconseille vivement de renvoyer d'autres requérants à Rome (8).

Que depuis la situation s'est encore bien plus dégradée en raison des récents événements en Afrique du Nord; qu'il est à craindre que la situation déjà catastrophique ne se détériore encore chaque jours actuellement au vu notamment du conflit en Lybie.

Que par conséquent, au vu de l'ensemble de ces éléments, d'une part, la partie requérante sera accueillie dans des conditions indignes et contraires à l'article 3 de la CEDH, d'autre part, elle risque de voir sa demande d'asile être traitée sommairement en raison notamment du fait que les autorités responsables de la demande d'asile sont dépassées par les événements.

Que le risque pour la partie requérante de se voir expulsée dans son pays d'origine, sans examen adéquat de sa demande d'asile, est donc important.

Qu'il s'agit là d'une situation exceptionnelle parfaitement connue de la Belgique, et de l'instance d'asile qu'est l'Office des étrangers, et dont ce dernier aurait dû tenir compte sous peine de violer l'article 3 de

la CEDH et les instruments internationaux de protection des droits des réfugiés, en particulier les principes de non-refoulement.

Qu'il est contradictoire de la part des autorités belges à la fois de faire part aux autorités italiennes de sa disposition à soutenir les autorités italiennes face à cette situation de engorgement de candidats réfugiés et à la fois de contribuer à cette engorgement en renvoyant depuis la Belgique vers l'Italie le candidat réfugié qui a obtenu un visa des autorités italiennes.

Force est toutefois de constater que la partie adverse passe totalement sous silence cette situation exceptionnelle dans sa décision querellée.

Il peut encore être relevé que les autorités italiennes n'ont offert aucune garantie quant au traitement adéquat de la demande d'asile de la partie requérante (et pour cause !), étant uniquement compétentes au vu de leur absence de réaction à la demande de transfert qui leur a été adressée par la partie adverse ...

Que pour rappel la Convention de Genève du 28 juillet 1951 relative au statut des réfugiés prescrit que la solution des questions relatives aux réfugiés ne saurait être obtenue sans une solidarité internationale; que les Etats doivent reconnaître le caractère social et humanitaire du problème des réfugiés et qu'ils fassent tout ce qui est en leur pouvoir pour éviter que ce problème ne devienne une cause de tension entre Etats (9).

Il peut encore être relevé en l'espèce le profil particulièrement vulnérable du fils de la requérante, qui souffre en effet de graves problèmes de santé, ainsi qu'en fut informée la partie adverse (voy. notamment pièce 2); à cet égard, le fait que sa demande 9ter ait été rejetée est insuffisant pour motiver la décision querellée, d'autant que la partie adverse feint d'ignorer une nouvelle fois ce qui est pourtant notoirement connu, à savoir l'afflux massif de réfugiés en Italie et la crise humanitaire majeure qui en résulte. La spécificité des troubles dont est atteint le fils de la requérante ne saurait souffrir les aléas de la procédure actuellement en vigueur en Italie (traitement inadéquat de procédure d'asile, hébergement problématique et soins de santé aléatoires).

Dans la mesure où il échut de suspendre l'exécution de la décision notifiée au fils de la requérante, il échut de respecter la cellule familiale qu'il forme avec la requérante (respect de l'article 8 de la CEDH).

Votre Conseil a déjà retenu le présent moyen par un arrêt n° 57.596 du 8 mars 2011. »

2.2 Verzoekster wijst op rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) die een schending van artikel 3 van het EVRM weerhoudt bij uitwijzing van een persoon wanneer er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat die persoon een risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM. Dergelijke schending is ook mogelijk ten aanzien gevolge van een indirect 'refoulement'. Verzoekster wijst op artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening en het feit dat een lidstaat kan doch niet verplicht is de Dublin regels toe te passen. Het EHRM heeft de Staten gevraagd bijzonder aandachtig te zijn en zich niet te verschuilen achter internationale organisaties en *mutatis mutandis* achter internationale akkoorden om verantwoordelijkheden betreffende de bescherming van de fundamentele rechten te ontlopen. De Staten dienen bijzonder aandachtig te zijn opdat personen niet worden blootgesteld aan een risico van foltering of van vernederende of onmenselijke behandelingen. Verzoekster wijst op de buitengewone toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten waarmee Italië zich geconfronteerd ziet ten gevolge van de veranderingen die zich voordien en thans voordoen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten. België kan niet uitsluiten dat Italië effectief geconfronteerd is met de onmogelijkheid voor Italië om verzoekster onderdak te verlenen tijdens haar asielprocedure, haar de noodzakelijke verzorging te geven en haar asielaanvraag nauwgezet te onderzoeken. Gelet op de bijzondere en uitzonderlijke toestroom van kandidaat-vluchtelingen vanuit Noord-Afrika waarmee de Italiaanse opvangorganisaties worden geconfronteerd, brengt de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee. Italië is niet in staat aan verzoekster onderdak te verlenen, verzorgingen en ondersteuning te geven en haar asielaanvraag te onderzoeken. Verweerder die op de hoogte is van deze recente ontwikkelingen heeft nagelaten te motiveren in de bestreden beslissing waarom hij geen toepassing wenst te maken van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag aangezien uit een controle van de vision-databank is gebleken dat door de Italiaanse autoriteiten aan verzoekster een Schengenvizum werd toegekend. Er wordt daarnaast toegelicht dat, gelet op deze vaststelling, aan de Italiaanse autoriteiten gevraagd werd om verzoekster over te nemen. Tevens wordt gesteld dat de Italiaanse autoriteiten, rekening houdende met artikel 18 (7) van de Dublin-II-Verordening het overnameverzoek aanvaard hebben aangezien de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op het verzoek tot overname hebben geantwoord. Deze gegevens vinden steun in het door verweerder neergelegde administratief dossier. Verzoekster kan, gelet op voorgaande vaststellingen, niet voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris

voor Migratie- en asielbeleid niet de nodige onderzoeksdaten heeft gesteld. Verzoekster lijkt de resultaten van deze onderzoeksdaten te willen betwisten. Zij blijft evenwel in gebreke om aan te tonen dat de inlichtingen die verweerder verzamelde incorrect zijn en toont door louter te stellen dat verweerder een verder onderzoek had kunnen doen, niet aan dat de gegevens waarop de bestreden beslissing is gebaseerd niet volstaan om tot deze beslissing te komen.

Met betrekking tot het standpunt van verzoekster dat verweerder op basis van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening had kunnen beslissen om haar asielaanvraag door de Belgische asielinstanties te laten behandelen, moet worden benadrukt dat *in casu* op verweerder geen verplichting rust om af te wijken van de bevoegdheidsregels die zijn vervat in de Dublin-II-Verordening en dat hij heeft uiteengezet waarom hij van oordeel was dat er geen reden bestaat om af te wijken van deze regels. Zo wordt *in fine* van het beslissing gesteld dat "*Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 va 18 februari 2003.*" Bovendien stelt verweerder in de bestreden beslissing expliciet vast dat uit haar afgelegde verklaringen evenmin een reden blijkt om haar asielaanvraag in België te behandelen op basis van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening. De Raad merkt op dat uit de bewoordingen van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening op zich geen verplichting voor een lidstaat kan worden afgeleid om een asielaanvraag te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat een vreemdeling hoe dan ook niet kan teruggestuurd worden naar een land waar hij zal onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekster stelt dat verweerder niet kan garanderen dat het onderzoek van haar asielaanvraag correct zal gebeuren. Zij verwijst naar internetartikelen, met name een persartikel van 14 februari 2011 van Amnesty International waarin een oproep wordt gedaan aan de Italiaanse autoriteiten om de rechten van Tunesische migranten en migranten komende van Noord-Afrika te beschermen; een artikel van N. Vandystadt van 24 februari 2011 waarin wordt gewezen op de opvangcrisis op het eiland Lampedusa; een rapport van november 2009 van de *“observatoire Suisse du droit d’asile et des étrangers”* waarin wordt gewezen op de opvangproblemen in het zuiden van Italië en de situatie in Rome en Turijn; ten slotte een artikel van dezelfde organisatie waarin nogmaals wordt gewezen op de opvangproblemen.

Verzoekster verklaarde tijdens het gehoor op 28 september 2010 dat zij in België een asielaanvraag wil indienen en op de vraag *“waarom zij dan niet voor Italië (heeft) gekozen”* het volgende: *“In België worden de mensenrechten ook gerespecteerd. Mijn zoon in Thailand heeft me ook aangeraden om naar hier te komen. Ik heb in Armenië aan iedereen verteld dat we naar Italië gingen maar de bedoeling was om naar België te komen. Ik wou niet dat de mensen daar wisten waar we écht naar toe gingen.”*

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *“Betrokkene werd tijdens haar gehoor op de DVZ van 28.09.2010 gevraagd of er een specifieke reden was waarom zij precies in België asiel wil aanvragen. Betrokkene verklaarde daarop dat ze voor haar zoon H. een toekomst in België ziet (DVZ, vraag 25). Op de vraag waarom ze dan bijvoorbeeld niet voor Italië gekozen heeft stelde ze dat in België de mensenrechten gerespecteerd worden en dat een zoon van haar die in Thailand verblijft haar had aangeraden om naar België te komen. Betrokkene verklaarde verder dat ze iedereen in Armenië vertelde dat ze naar Italië gingen terwijl ze eigenlijk naar België wilde maar dat ze niet wilde dat de mensen wisten waar ze echt naar toe ging (DVZ, vraag 25). Dat de mensenrechten van betrokkene of haar zoon H. in Italië niet gerespecteerd zouden worden, maakt betrokkene echter op geen enkele wijze aannemelijk. Dat betrokkene iedereen in Armenië verteld zou hebben dat ze naar Italië ging omdat ze niet wilde dat de mensen in Armenië zouden weten dat ze naar België wilde vertrekken (DVZ, vraag 25), maakt betrokkene evenmin aannemelijk. Zelfs als betrokkene aan iedereen in Armenië verteld zou hebben dat ze naar Italië ging, dan nog dient te worden opgemerkt dat betrokkene dit zelf aan iedereen heeft zitten verklaren en het dus betrokkenes eigen verantwoordelijkheid is als anderen in Armenië zouden denken dat ze naar Italië zou zijn vertrokken. Een dergelijke verklaring vormt voor de Belgische autoriteiten dan ook geen gegronde reden om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen*

op basis van art 3.2 van de Dublin-II-Verordening. Indien betrokkene bovendien een vrees zou koesteren dat bepaalde personen te weten zouden komen dat ze effectief naar Italië zou zijn vertrokken dan dient betrokkene in een dergelijk geval een beroep te doen op de bevoegde Italiaanse autoriteiten voor het eventueel vragen of verkrijgen van hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt verder niet aannemelijk dat indien ze een beroep zou doen op de Italiaanse autoriteiten voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming de Italiaanse autoriteiten deze haar niet zouden geven.”

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekster afgelegde verklaringen. Zij toont niet met concrete gegevens aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding. Verweerder is de mening toegedaan dat haar verklaringen geen gegronde reden aantonen om haar asielaanvraag in België te laten behandelen. Waar verweerder motiveert dat zij beroep kan doen op de Italiaanse autoriteiten voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming indien *“bepaalde personen te weten zouden komen dat ze effectief naar Italië zou zijn vertrokken”*, betwist zij dit motief niet laat staan dat zij het motief weerlegt. In het verzoekschrift betoogt verzoekster voor het eerst dat er een gebrek is aan opvang, een zorgvuldig onderzoek van haar asielaanvraag niet kan worden gegarandeerd en dat zij een ‘refoulement’ riskeert. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij dit niet heeft vermeld tijdens haar interview, zodat verweerder bij gebrek aan enige indicatie niet verweten kan worden deze voor het eerst in het verzoekschrift aangevoerde elementen niet te hebben beantwoord. Verzoekster kan daarom niet worden gevolgd waar zij de overheid verwijt geen schriftelijke garanties te hebben gevraagd aangaande een correcte behandeling van de asielprocedure en aangaande de mogelijkheden van opvang in Italië. Bovendien is het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet voorzien door de Dublin-II-Verordening. Anderzijds, waar verzoekster in haar middel betoogt dat verweerder op de hoogte diende te zijn van de massale toestroom van migranten uit Noord-Afrika en de daaruit voortvloeiende opvangproblemen in Italië blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder hiermee wel degelijk rekening heeft gehouden. Met betrekking tot de overdracht naar Italië motiveert verweerder in de bestreden beslissing immers het volgende: *“Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.”*

De internetartikelen waarnaar verzoekster verwijst, handelen in het bijzonder over de opvangproblemen in het zuiden van Italië en op het eiland Lampedusa. Zij betreffen de asielaanvraag ingediend door Noord-Afrikaanse asielaanvragers. Verzoekster van Armeense nationaliteit en aan wie de Italiaanse autoriteiten een Schengenvizum hebben afgeleverd, kan geen beroep doen op deze internetartikelen om in haren hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen terecht vast dat uit het loutere feit dat zij vreest voor een grotere toestroom van vluchtelingen, gelet op de toestand in het Midden-Oosten en Noord-Afrika, niet zonder meer kan worden afgeleid dat de asielaanvraag van verzoekster niet met de nodige aandacht en objectiviteit behandeld zal worden en verzoekster niet zal genieten van de nodige waarborgen. Verweerder wijst erop dat Italië tijdig en adequaat heeft gereageerd door de mogelijke toestroom van vluchtelingen uit het Midden-Oosten en Noord-Afrika aan de Europese Unie te signaleren en om hulp te vragen. Ook uit de artikelen waarnaar verzoekster verwijst, blijkt dat de Europese Unie reeds praktische steun verleent aan Italië voor het opvangen van deze asielzoekers op het eiland Lampedusa. Deze hulp wordt door de Europese Unie tot minstens 31 maart 2011 aangeboden. De vage uiteenzetting van verzoekster en de artikelen waarnaar zij verwijst, maken niet aannemelijk dat haar rechten niet zullen worden gerespecteerd in Italië. Evenmin toont zij aan dat zij zal worden gerepatriëerd naar Armenië zonder onderzoek van haar asielaanvraag. Het is niet omdat Italië in het verleden werd veroordeeld door het

Europees Hof wegens het niet respecteren van het non-refoulement principe en omdat Italië Tunesische migranten repatriëert naar Tunesië nadat hun asielaanvraag werd verworpen, zij *in casu* een schending van het non-refoulement beginsel aannemelijk maakt. Verweerder wijst in de bestreden beslissing er terecht op dat Italië, net als België, gebonden is aan internationale en Europese basisregels. Verzoekster brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat Italië de asielaanvragen van vreemdelingen die overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Italië is als volwaardig lid van de Europese Unie, door dezelfde verdragen als België gebonden, zodat er geen reden is om aan te nemen dat verzoekster voor de behandeling van de asielaanvraag in Italië minder waarborgen zou genieten dan in België. In de mate verzoekster van mening is dat haar asielaanvraag niet of niet zorgvuldig zal worden onderzocht, wat geenszins vaststaat, dient zij haar rechten in Italië uit te putten en zich tot de hogere autoriteiten te richten. Uit het feit dat Italië, net zoals vele andere landen waaronder België, geconfronteerd wordt met een asielcrisis kan evenmin automatisch een schending van artikel 3 van het EVRM worden afgeleid.

Wat betreft de gebreken in de opvang van asielzoekers wijst verweerder in de bestreden beslissing erop dat een overdracht naar Italië door België kan worden georganiseerd. *“De Italiaanse autoriteiten zullen daarbij tenminste zeven kalenderdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van de betrokkene –indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken –zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.”* Uit de door verzoekster overgemaakte internetartikelen blijkt bovendien dat personen die in het raam van de Dublin-II-Verordening worden teruggestuurd voorrang krijgen bij de toekenning van een opvangplaats. In het bijzonder wordt rekening gehouden met kwetsbare personen, vrouwen, kinderen, zieken. Uit deze artikelen blijkt ook dat, hoewel er net zoals in België een permanent tekort is aan plaatsen, er toch ernstige inspanningen worden geleverd om in opvang te voorzien. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat indien zij zou geconfronteerd worden met het feit dat de Italiaanse autoriteiten niet onmiddellijk een opvangplaats voor haar en haar zoon zouden regelen zij automatisch in een situatie zal terechtkomen die kan beschouwd worden als een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of straf. Verzoekster betwist niet dat zij een Schengenvisum heeft gevraagd voor toeristische doeleinden. Zij stelt nergens dat zij minvermogend is en niet zelf gedurende korte tijd in haar onderhoud en accommodatie zou kunnen voorzien tijdens de behandeling van haar asielaanvraag.

Verzoekster verwijst ten slotte naar de medische problematiek van haar zoon en naar de bijgevoegde stukken. Zij stelt dat verweerder hiervan op de hoogte was en dat hij in de beslissing de massale toestroom van vluchtelingen naar Italië negeert. Zij wijst op de daaruit voortvloeiende problemen van onzorgvuldig onderzoek van de asielvraag, gebrek aan opvang en onvoldoende/willekeurige gezondheidszorgen.

Verzoekster lijkt zich in haar middel te baseren op de argumenten die zij voor haar zoon reeds heeft aangehaald in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en die bij beslissing van 22 februari 2011 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. Deze beslissing van 22 februari 2011 maakt niet het voorwerp uit van onderhavig beroep. In de mate waarin verzoekster het niet eens is met deze beslissing kon zij daartegen een beroep tot nietigverklaring indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Noch uit de stukken van het dossier, noch uit de gegevens op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat verzoekster hiertegen een beroep heeft ingesteld bij de Raad binnen de wettelijk voorziene beroepstermijn, zodat de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond is verklaard definitief is geworden. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de aangehaalde medische redenen van haar zoon het volgende gemotiveerd: *“Tijdens haar gehoor op de DVZ van 28.09.2010 kon betrokkene geen medische attesten voorleggen. Op 18.10.2010 diende betrokkene voor zichzelf en haar zoon A. H. (o.v. 000) per aangetekend schrijven een aanvraag van machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 22.02.2011 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. In deze beslissing wordt gesteld dat niet blijkt dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of niet blijkt dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”* Verzoekster stelt dat de motivering niet volstaat waar enkel wordt verwezen naar de beslissing van 22 februari 2011. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat het motief *“In deze beslissing wordt*

gesteld dat niet blijkt dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of niet blijkt dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië.”, kennelijk onredelijk is, te meer nu blijkt dat verzoekster geen beroep heeft ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van 22 februari 2011 en bijgevolg de beslissing niet heeft aangevochten. De medische stukken waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift zijn reeds voorgelegd in het raam van de aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet. In de mate verzoekster thans nieuwe medische stukken voorlegt, laat zij na uiteen te zetten dat deze stukken inhoudelijk nieuw zijn en dat de medische problematiek niet reeds werd beoordeeld in de beslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen.

Verzoekster verwijst naar het arrest nr. 57 596 van 8 maart 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad stelt vast dat het arrest een schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het middel en de feiten worden in een hoogdringende zaak *prima facie* onderzocht. Door de verwijzing naar dit arrest uitgesproken in een situatie die niet volledig vergelijkbaar is met voorliggende zaak maakt zij geen schending van de aangehaalde bepalingen aannemelijk. Er dient trouwens te worden benadrukt dat in het continentale rechtssysteem arresten geen precedentswaarde hebben.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening wordt niet aangetoond.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN